

„Давай гроші!" — „Нема, паночку любий!" — „А тут що?" та сам луснув по сакельні пужалом, ніби козак нагайкою, а там гроші відозвались, а він себе пужалом через плечі лус, лус, а все то ласо випрошує ся, ніби-то за козака і за себе. А далі кричить: „давай гроші!" — і сам стогне та ніби добуває гроші.

Та ще наконєць, ніби уже улюбів ся козак, та каже: „А що? голосні твої дзвони?" — та й Жид по колінах пужалом; а Жид: „бам-м-м!" — „Добрій голос," каже: „а ну другий?" та по руках; а Жид: „день-делень!" — „Добрій," каже: „а ну ще третій?" Як ударит по голові, а Жид: „дзінь!" Та потупотів трохи коло воза і утих, а по хвили відзиває ся і стогне: „Ох, бодай тебе! через твої грешні та позбавив мене здоровя; ох, плечі ж мої! ох, крижі мої!" — „Цить, цить!" відзиває ся Жид з-під рядна, очу-нявши трохи з переполоху: „що то гроші? дурне гроші! Але то як-би був ще раз павернув ся до „дзінь", то би уже не було дзінь, але було би: гвалт!"